

LUCIE BUREŠOVÁ

DIPLOMOVÁ PRÁCE OBCHODNĚ ADMINISTRATIVNÍ CENTRUM LETNÁ

HODNOCENÍ VEDOUCÍHO PRÁCE PROF. ING. ARCH. LADISLAVA LÁBUSE

ÚVOD

Zadání zástavby úzkého lineárního pozemku, vymezujícího severozápadní hranici Letenské pláně, který je dnes zastavěn zbývajícími objekty vilového charakteru, sledovalo prověřit schopnost řešit složitý komplex dostavby v exponované, dopravně velmi zatížené poloze, včetně vypořádání se s paradoxem daným stávajícím kontextem struktury zástavby místa a nově plánovanou zástavbou s administrativní funkcí i očekávanou kapacitou zadání.

Studenti měli možnost zacházet se stávajícími stavbami dle vlastního uvážení – zachovat všechny, (resp. všechny čtyři, které mají charakter městských vil), či jen část a integrovat je do návrhu dostavby území nebo je obětovat uvolnění možností nové formy zástavby. I v tomto případě při omezení sledování kontextu okolního prostředí, které nutí řešit paradox lokality – obrovské měřítko Letenské pláně, vymezené na severní a východní hraně mohutnými objemy staveb a drobné měřítko vilové zástavby na sever od řešeného pozemku.

KONCEPCE

Lucie Burešová se zpočátku zafixovala na možnost obohacení funkčního využití komplexu staveb i o byty, ale vzhledem k rozhodnutí sledovat zároveň drobné měřítko zástavby, nešlo oba požadované a sledované aspekty uplatnit v rozumné míře najednou. Její původní ambice vytvořit příjemné, po celý den živé pracovní i obytné prostředí, se změnila v pravý opak – exkluzivní komplex výrazově sjednocených budov formovaných v racionální a vážné estetice ušlechtilé komponované řádové moderny.

Koncept je založen na rozhodnutí zachovat dvě nejhodnotnější vily ve východní části pozemku a volný prostor zastavět pěti, z pohledu jejich funkce relativně malými, avšak z pohledu kontextu vůči stávajícím vilám poměrně velkými hmotami.

Řešení tohoto protikladu je vlastní většině těch, co se vydali cestou rozdrobování měřítka nové zástavby a jejich výsledek odvisel od velikosti i celistvosti objemů hmotového řešení a jejich orientace i rozmanitosti a také na úrovni návrhu fasád - způsobem jejich členění či volbou materiálu.

Návrh není založen na důsledném udržení měřítka vil, ale volnější interpretaci vzájemných vazeb vůči okolní zástavbě. V tomto duchu je nakládáno i s řešením fasád, použitím danému prostředí trochu cizorodého jednotného rastru i materiálu.

HODNOCENÍ

Zvolený koncept zástavby přináší v úvodu zmíněný protiklad problému kontextu a kontradikce měřítka nové zástavby a měřítka stávajících staveb. Koncept není založen na preferenci kontextu a sledování integrity nové zástavby jen z měřítka okolní vilové zástavby, je navazováno na ty, cituji „*rozměrnější*“ projevy kontextu místa. Vědomě je tak zástavbou vytvářeno nové prostředí s vlastní identitou. Vazba na měřítko a různorodost čtvrti za tratí i dvou ponechaných stávajících vil je jen volně uplatněna. Rytmičtým pulsováním pěti objemů s mírně diferencovanou půdorysnou

plochou a hladinou výšky zástavby, avšak od vil výrazně odlišenou nejen větším objemem, ale i jednotným řádivým rastroem fasády i použitým materiálem.

Svébytnost prostředí i podoby nových domů není zastírána. Evidentně není hledána simulovaná podobnost návrhu staveb a bohužel i jejich okolí, i když je respektován základní charakter zástavby členěné na oplocené parcely a prostory mezi domy jsou vůči veřejným prostorům odděleny zdí. Vymezení prostorů mezi domy je navrženo ve dvou vrstvách - formou více uzavřených zahrad, společných vždy pro dva sousední domy, střídaných polo-veřejnými průchozími prostory spojujícími ulici Milady Horákové, lemující Letnou a budoucí cyklotrasu plánovanou nad tělesem trati po jejím zakrytí. Navrhovaná diference parteru však není v projektu vůbec řešena a znázorněna, což se týká nejen situace a půdorysů, ale i vizualizací. V tomto ohledu je svébytnost a nezakotvenost nové zástavby nepatřičně a nechtěně zvýrazněna, což škodí přesvědčivé prezentaci vědomého utváření nového prostředí lokality.

Okolnímu prostředí i vlastním vilám cizí materiálové řešení fasád i příliš dominantní uplatnění rastrů oken na fasádách vzdaluje začlenění nových staveb do svého okolí, ale pomáhá vytvořit vlastní nový identický komplex. Návrh však vyvolává otázku, zda rozhodnutí respektovat dvě stávající vily a jim podřídit pro danou funkci nevýhodné rozčlenění administrativních objektů na více hmot, není vlastně zpochybněno až popíráno jejich následným architektonickým řešením.

Design fasád je přitom promyšlen až do detailu a svědčí o schopnosti kultivovaného návrhu stavby. Bohužel to však neplatí o návrhu okolí stavby, který je znázorněn jako neřešená „pustina“, vzdalující prostředí dostavby od okolní soukromé zeleně v zahradách či veřejné zeleně na Letenské pláni.

Dispoziční řešení je, při dané funkci požadované univerzálnosti i zvoleném rozdrobeném prostorovém uspořádání hmot a tím i jednotlivých podlaží, v podstatě predikováno do centrální polohy vertikálních komunikačních a hygienických jader v centru dispozice, kolem kterých je volný prostor osvětlených ploch určených hlavní funkci. Orientace napojení vertikální komunikace a hygienického zázemí na opačných stranách nepodporuje variabilitu využití a případného členění jednotlivých pater, ale vzhledem k jejich omezené plošné velikosti to nemá velký vliv. Při aplikaci tradiční chodbové dispozice a částečně i při aplikaci velkoprostorových kanceláří by trochu překáželo umístění kuchyňských linek mimo prostor centrálních jader.

ZÁVĚR

Je paradoxní, že počáteční snaha diplomantky o vytvoření živého multifunkčního prostředí včetně bytové funkce, ve výsledné formě dospěla k tak izolovanému a k okolí poměrně netečnému shluku sice krásných, ale trochu anonymních budov, bez vzájemné vazby mezi sebou i zakotvení k okolí. Opakováním stejných objemů, i když různé výšky, dochází k násobení dojmu monotónního prostředí sešněrovaného jednotným výrazem, tak odlišným od různorodosti lokality.

Na druhé straně nelze opomíjet skutečnost, že je zde navržen překvapivě důstojně působící komplex ušlechtilé formovaných solitérních staveb. Jeho hodnota by možná časem, (až by začala působit v projektu nenavržená zeleň), dodala místu významný výraz a charakter, který jsme prozatím nepředpokládali a tudíž na první pohled pro cizorodost neakceptujeme.

Lucie Burešová patřila k našim nadaným a zodpovědným, oborem zaujatým studentům, což jsme mohli dlouhodobě sledovat během několika ateliérů, které u nás zpracovávala. Průběh i výsledek DP mé očekávání, přes uvedené polemické připomínky, nakonec nezklamal.

Je otázka, nakolik je svébytnost až netečnost ideální krásy řádových staveb v tomto prostředí navržena vědomě, přesněji nakolik je výsledkem zaníceného a procítěného výtvarného soustředění na silný architektonický výraz a kvalitní detail staveb, neustupující rozumem a dobou diktovaných a předpokládaných měkkých hybridních řešení, rozpuštěných ve svém prostředí. Nebo nakolik je příkladem rozpuštění vlastních předsevzetí při řešení složitého zadání.

Zmíněné protiklady zadání, které bychom v době vlády moderny nevnímali, plodí další protiklady - citem tvořené ideální racionální formy navzdory v dnešní „tekuté“ době rozumem predikovaných postulátů kontextuálních řešení. Hledání rozuzlení této časové a významové smyčky změn paradigmatu obsažené v návrhu není podstatné pro hodnocení práce, ale bude podstatné pro další vývoj Lucie Burešové.

Vzhledem k rozsahu a složitosti zadání, je diplomová práce zpracována v analytické i syntetické návrhové části přesvědčivě, se schopností řešit tak komplikované úkoly tvůrčím způsobem.

Celkově projekt hodnotím 85 body, v klasifikační stupnici ESTC známkou B.

Ladislav Lábus

2. 6. 2017